

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זא תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר התיקונים
חלק ב'

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 105

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר זוהר התיקונים תיקון מ"ג

מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע

ובז:

ספר ב': זוהר התיקונים עם ביאור "נשמת הזוהר"
לחבר את האהל להיות אחד."

סידרנו את התיקונים באופן קל ופשוט, הזוהר עם ביאור
"נשמת הזוהר" כדי שיוכל להבין בנקל את התיקון הכללי
שהוא יסוד קדושת וסגולת ישראל שעל ידו ישמעו
בשמים את ה"שמע ישראל" שאומר בכל יום ויתקבלו
התפילות לרצון, ועליהם הערות "פניני הנשמה", והם
הוספות וביאורים להבין ולהשכיל, "וְהָיָה יָטַעַם לְאֶחָל",
להגדיל תורה ולהאדירה!

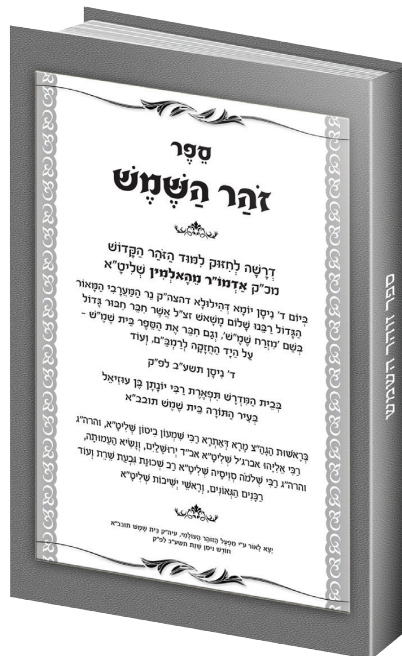
ועל ידו יוכל כל בן ישיבה ויודע ספר לידע את דברי הרשב"י על
תיקון מ"ג, כי הוא יסוד נשמת חיינו, אשר כבר צווחו קמאי שמצווה
לידע ולהודיע ולפרסם ברבים, כי בו ורק על ידו תלוי כל גאולתינו,
וכדברי המקובל האלוקי השד"ה זי"ע שאמר אילו ידעו ראשי
הישיבות מדברי המהרח"ו על תיקון מ"ג ועוד, בוודאי כולם היו
עוסקים בלימוד ספר הזוהר והקבלה, להחיש הגאולה למען פדות
השכינה הקדושה.

פתחנו הראשי תיבות ועוד הרבה תיקונים, כדי שכל יהודי יוכל
ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש, וחלקנו אותם לימי החודש, כדי
שיוכל כל אחד לגומרם בכל חודש.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי סניף בת ים, 052-7651911
בנשיאות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

לכבוד יומא דהילולא של המקבל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך
ה' צבקות הריח הטוב מן רבי יוסף חיים מפגדאד זיע"א, י"ג אלול
תשע"ב (ק"ג שנה [103] לפטירתו, תרס"ט-תשע"ב)

בראשית תמן את"ר יב"ש - אמר רבי שמעון, במלת בראשית יש אותיות את"ר יב"ש, ביאור, היסוד הנקרא את"ר - מקום, הוא יבש, ומבאר, ודא איהו "ונהר יחרב ויבש"

(ישעיהו י"ט ה) - וזה הוא "נהר יחרב ויבש", כלומר היסוד חרב ויבש ממימי השפע, ואינו יכול להשפיע למלכות, בההוא זמנא דאיהו יבש - באותו הזמן שהוא יבש, ואיהי יבשה - והמלכות היא יבשה, כי לא קבלה השפע מהיסוד, צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין שמע ישראל - צועקים הבנים בני ישראל למטה בעולם הזה, באמירת יחוד השם "שמע ישראל" להעלות התפלה בתקונה, ואין קול כלומר, קול קריאת שמע לא נשמע, ואין עונה - ובגלל כך אין

ספר

זוהר התקונים

תקונא ארבעין ותלת

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בראשית תמן את"ר יב"ש, ודא איהו "ונהר יחרב ויבש" (ישעיהו יט ה), בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי יבשה, צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין "שמע ישראל", ואין קול ואין עונה, הךא הוא דכתיב (משלי א כח) אז יקראני ולא אענה. יקראוני ולא אענה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

והכי מאן דגרים

דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דכתיב, וגרים דלא ישתדלון בהון, ואמרין דלא אית אלא פשט

שמע, אבל ולא אענה - אני לא אענה אותם בתפלתם (ביאור הגר"א דף צ"ב, וכ"מ)¹.

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דכתיב - וכמו כן, גם מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה הפנימית מן התורה שבעל פה ומן התורה שבכתיב, באמרו אין צריך ללמוד אלא פשט, וגרים דלא ישתדלון בהון - וגורם לבני ישראל שלא יתעסקו בחכמת הקבלה, ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא - ואומרים שאין בתורה

פניני הנשמה

י"ט) עלית למרום שבית שבי, כי נרמז בזה שלשה אורות עליונים שמעון בר יוחאי, יצחק בן שלמה, ושלום בר יצחק, כי משה רבנו עלה

1. וכתב הרה"ג מהר"ם עבאדי ז"ל בעל המחבר ספר מעין מים [הביא דבריו בספר יששכר וזבולון הנ"ל דף ל"ו ע"ב] על הפסוק (תהלים ס"ח

ובתלמוד אלא פשט התורה, ומכחישים את פנימיות וסתרי תורה [ועין זוהר רע"א מהימנא (פ' פנחס רנ"ד)]. דאמר דמארי קבלה הם מארי דתלמוד ובזוהר (שם דף רמד ע"ב)

כתב דכל חכמי התלמוד

האמוראים

התלמוד ע"ד הסוד,

ולכן מי שלא מחבר

למוד הזוהר עם לימוד

התלמוד חסר לו

בלמודו], בודאי כאלו

הוא יסלק נביעו

מההוא נהר - בודאי

נחשב לו כאלו הוא

מסלק את נביעת שפע

החכמה והבינה מן

היסוד, ומההוא גן -

ומאותו הגן היא

המלכות הנקראת גן, ווי ליה - אוי לו לאדם

זה, טב ליה דלא אתברי בעלמא, ולא

יוליף ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא

דבעל פה - טוב לו שלא היה נברא כלל

בעולם, ולא היה לומד תורה שבכתב ותורה

שבעל פה, כי אם היה עם הארץ שאינו ראוי ואינו יודע ללמד קבלה, לא היה פוגם כל כך, אבל מי שלמד נגלות התורה, ומכחיש את פנימיות ונסתרות התורה, הוא

מסלק את השפע

והיחוד של היסוד,

דאתחשב ליה כאלו

אחזר עלמא לתהו ובהו

- ועוד נחשב לו כאלו

החזיר את כל העולם

לתהו ובהו, כמו שכתוב

לפני בריאת העולם

"והארץ היתה תהו ובהו

וחשך על פני תהום"

(בראשית א' ב), ובחטאו

מגביר הקלפות וגורם

שהנהר והגן יבשים

בעונותיו, [והענין שבזמן

הזה, הוא עולם התהו בלא תורה וכלא משיח,

ואיננו גרמין דזיל משיח (גר"א), ביאור דבריו

הקדושים, שעל ידי שישראל עוסקים בלמוד

הסוד, מביאים את העולם לתקונו, ומזרזים את

ביאת המשיח ברחמים, ואלו שאינם רוצים חלק

בְּאוֹרֵייתָא וּבְתַלְמוּדָא,

בּוֹדְאֵי כְּאִלוּ הוּא יִסְלַק

נְבִיעּוֹ מִהֶהוּא נְהָר

וּמִהֶהוּא גֶן, וּוִי לִיה טַב

לִיה דְּלֹא אֲתַבְרִי בְּעַלְמָא

וְלֹא יוֹלִיף הֵהִיא אוֹרֵייתָא

דְּבִכְתָּב וְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל

פֶּה, דְּאֲתַחְשַׁב לִיה כְּאִלוּ

אֲחִזֵּר עַלְמָא לְתַהוּ וּבַהוּ,

פניני הנשמה

עי"ש. והינו כי תקון אתר יב"ש הנזכר הוא על ידי שלשה אורות העולם שר"ת שמותייהם שב"י כנ"ל, שהם תקנו את שב"י התורה מרשות החיצונים הנקראים יב"ש, וזה לעצמת זה עשה האלהים ודק. - ובשרי לכבוד מרן הרש"ש ז"ל שחבר מרן הגאון הרי"ט הטוב ז"ל כתב וז"ל: רשב"י ורב האר"י הם האירו את נרי, אחריהם זרח לי מאור הרב שר שלום שרעבי, עכ"ל. והרי לנו מכל זה שמן השמים לו זכו לרבנו הרש"ש ז"ל לגלות ולפרש כל סתום ונעלם שבכתבי האר"י ז"ל, ולסדר מערכותיו, ולגיש ולהעמיד

למרום בשביל תורת הקבלה שנגלית על ידי שב"י הם השלשה צדיקים הנ"ל, עכ"ל. ועין לקמן מ"ש עוד בזה בס"ד. ולפי דבריו נלע"ד דיומקת דברי התקונים (תקון מ"ג) וז"ל: בראשית תמן אתר יב"ש, ודא איהו ונהר יחריב ויבש, בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי יבשה וכו', והכי מאן דגרם דאסתלק קבלה וחקמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון, דאמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן, ווי ליה וכו',

(בראשית א' י"א), אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲבִיו, אָבָא וְהָא קָרָא לִיה יִבְשָׁה - וְהָרִי הִכְתוּב קוֹרָא אֶת הַמַּלְכוּת יִבְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפָסוּק "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אֶרֶץ", כְּלוּמַר, שֶׁהַמַּלְכוּת בְּזִמְנָא שֶׁהָיָא יִבְשָׁה נִקְרְאת אֶרֶץ, אִם כֵּן מֵאַן תִּדְשָׁא הָאֶרֶץ, בִּיאור, תִּדְשָׁא זֶה מוֹרָה עַל הַמְשָׁכַת הַשְּׁפַע, וְאִם הָיָא יִבְשָׁה בְּלִי מִימֵי הַשְּׁפַע אֵיךְ תִּצְמִיחַ הָאֶרֶץ, אָמַר לִיה - אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי - בְּנֵי חֲבִיבִי, הֲכִי אוֹלִיף תִּיּוּבָתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא - כָּאֵן מְלַמְּדַת הַתּוֹרָה אֶת כָּח הַתְּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה אֲפָשֵׁר לְתַקֵּן הַכָּל וּלְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁפַע, [רֵאשִׁי הַשְּׁמִטָּה בְּסוּף פְּנִינֵי

בְּתוֹרַת הָרֶשֶׁב"י, וְגַם מִפְּרִיעִים וּמִבְטָלִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִלְּמוּד הַזּוֹהַר הַקָּדוֹשׁ, הֵם מַחְזִירִים אֶת הָעוֹלָם לְתוֹחוֹ וְבָהוּ, וְלֹא רוֹצִים בְּתַקּוֹן הָעוֹלָם וּבְגִלּוֹי מַלְכוּת הַשֵּׁם, וּמַעֲכָבִים וּמוֹנְעִים מִהַמְשִׁיחַ לְבָא], וְגַרְיִים עֲנִיּוֹתָא

וְגַרְיִים עֲנִיּוֹתָא בְּעֲלָמָא וְאוֹרְךָ גְּלוּתָא.

ג. אִם מִתְחִיל לְלַמּוֹד הַיּוֹם זוּה"ק מִתַּקֵּן אֶת הָעֵבֶר שֶׁלֹּא לִמּוֹד

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאֶרֶץ דְּשָׂא" וכו' (בראשית א' י"א), אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, אָבָא, וְהָא קָרָא לִיה יִבְשָׁה, מֵאַן תִּדְשָׁא הָאֶרֶץ. אָמַר לִיה, בְּרִי, הֲכִי אוֹלִיף תִּיּוּבָתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, דָּאִם בְּרִי נִשְׁיחִיזוֹר בְּתִיּוּבָתָא, נְחִית לָהּ

בְּעֲלָמָא וְאוֹרְךָ גְּלוּתָא - וְהֵם אֵלּוּ שְׁגוּרִים עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאוֹרְךָ גְּלוּתָא, כִּי אִם אֵין שְׁפַע מִיִּשְׂרָאֵל לְהַשְׁפִּיעַ בִּיסוּד וּמַלְכוּת, מֵאַן יִהְיֶה שְׁפַע לְמִטָּה, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב הַבָּאָר מִים חַיִּים שָׂרָק בְּלְמוּד תּוֹרָה לְשִׁמָּה מַעֲלִים הַתּוֹרָה לְמַעַלָּה וּמוֹרִידִים הַשְּׁפַע לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאִם אֵין עֲלִיהָ, מֵאַן יִהְיֶה הַשְּׁפָעוֹת לְמִטָּה, וְרַק לּוֹמְדֵי תּוֹרַת הָרֶשֶׁב"י הֵם לּוֹמְדֵי תּוֹרָה לְשִׁמָּה (חֲסִד לְאַבְרָהָם), וּמִי שְׁלֹמֹד סִתְרֵי תּוֹרָה מְקִיִּים אֶת הָעוֹלָם, וּמְזַרְזֵי אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים (בִּיאור הַגָּר"א דְּף צ"ב, וכו' מ').

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאֶרֶץ דְּשָׂא" וכו'.

הַנִּשְׁמָה] דָּאִם בְּרִי נִשְׁיחִיזוֹר בְּתִיּוּבָתָא - שָׁאֵם בֵּן הָאָדָם יִחְזוֹר בְּתִשְׁבּוּבָה, נְחִית לָהּ נְבִיעוֹ דְּאִסְתַּלַּק - יוֹרִיד וְיִמְשִׁיף אֶל הַשְּׁכִינָה אֶת

פְּנִינֵי הַנִּשְׁמָה

וְדוֹר הוּא בָּא, אִם זוֹכִין יִשְׂרָאֵל, אִם אוֹתוֹ יוֹם מִמֶּשׁ נִגְאָלִים, אֲבָל כְּשֶׁאֵין עוֹסְקִין בַּחֲכָמָה הַקְּבֵלָה, אִם וְנָהָר יִחְרַב וַיִּבֶשׁ, דְּגוֹרִים דְּאִסְתַּלַּק נִבְיעוֹ דַּחֲכָמָה, דְּדַעַת הוּא בְּסוּד חֲכָמָה כְּנוּדַע, וְאִשְׁתַּאֲרַת ב' יִבְשָׁה, ב' שְׁהִיא הַשְּׁכִינָה הַנִּקְרְאת ב', יִבְשָׁה. עֲכָל"ק.

2. וּבִפְרִוּשׁ בָּאָר לַחֵי רוּאֵי עַל תִּקּוּן מ' מִבָּאָר שְׁאִילוֹ הֵינּוּ זוֹכִים לְלוּחוֹת רֵאשׁוֹנוֹת הֵינּוּ לּוֹמְדִים רַק תּוֹרַת הַסּוּד כִּי זֶה תּוֹרַת גֵּן עֵדֶן,

חֲלוּקֵי שְׁמוּעוֹתָיו, וְהָאִיר מְדוּרַת אוֹר תּוֹרָתוֹ שֶׁל הָאִיר ז"ל אֶל כָּל הַגּוֹלָה, עַד שֶׁהִתְמַלְּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה. [הַגָּר"מ הַלֵּל שְׁלִיט"א], וְעֵינַי בָּאָר אֲבָרָהֶם (עַל תִּקּוּן ל'), וז"ל: ... וְכֵן יִשְׂרָאֵל אֲחִידֵן בְּבִשְׁר דָּא דֵּאִהוּ לְבוּשָׁא וְלֹא יִתֵּר, שְׁאִינֵם מִסְתַּכְלִין בְּמָה דְּלִגְאוּ, דֵּאִהוּ נִשְׁמַתָּא, דֵּהֵינּוּ אָדָם דְּאִצִּילוֹת שְׁהוּא סוּד רִזִּי תּוֹרָה, עֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר, כִּי בִשְׁר הַמָּה, וְלִכֵּן, אִם רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב, דָּא רוּחַ דְּמִשְׁחָה, דְּהוֹלֵךְ כְּנ"ל, בְּגִין דְּמִשְׁחָה הוּא, בְּכָל דּוֹר

נביעת השפע שנסתלק ממנה, כלומר, דהנה חרב ויבש - והנהר שהוא היסוד שיחזר השפע ליסוד, ותחזר השכינה לקבל השפע מן היסוד, כי על ידי שעשה ידי התשובה, קרא ליה את היסוד מקוה

המים וימים - שנעשה

מלא משפע מימי

החסד, הדא הוא

דכתיב (שם י) - זהו

שכתוב ויקרא אלהים

ליבשה ארץ, פרוש

המלכות שהיתה נקראת

יבשה בלי שפע, נקראת

עכשו ארץ, שהיא ארץ

חפץ להוציא פרותיה,

ולמקוה המים שהוא

היסוד ששם מקום

אסיפת מימי השפע,

קרא ימים, שנתמלא

משפע קודש להשפיעו

למלכות בעת היחוד

לצרף הולדת הנשמות,

והמשכת השפע לעולם

הזה (הגר"א בניהו וכו').

בההוא זמנא דאתקרי ארץ - באותו הזמן

שהמלכות נקראת ארץ, מה כתיב ביה (שם

יא) - מה כתוב בה, ויאמר אלהים תדשא

הארץ, כלומר, הארץ העליונה

שהיא המלכות תדשא ותצמיח

נביעו דאסתלק, ומה

דהנה יבשה קרא לה

ארץ, ונהר דהנה חרב

ויבש קרא ליה מקוה

המים וימים, הדא הוא

דכתיב (שם י) "ויקרא

אלהים ליבשה ארץ

ולמקוה המים קרא

ימים", ביההוא זמנא

דאתקרי ארץ מה כתיב

ביה (שם יא) "ויאמר

תשובה, ועוסק בלמוד

סודות התורה, חכמת

הקבלה, ומה דהנה

יבשה - חזרת השכינה

שהיתה יבשה בלי מימי

השפע, קרא לה ארץ -

ונקראת עתה ארץ,

לשון רצוי ורצון, וכמו

שמבאר הזוה"ק (ח"א),

על פסוק "ארצות

החיים" שהוא לשון

רצוי, ועל ידי התשובה

קורא לה "ארץ", כי היא

מרוצה להריץ פרותיה,

שהם הנשמות הקדושות

שקבלה מהיסוד, ולא

כסברתך שפשהיא

יבשה נקראת ארץ, אלא

קודם התשובה היתה

יבשה, ואחר כך נעשית ארץ, [אם האדם חזר

בתשובה, שבה נשלם שם הוי"ה שמספרו כ"ו,

בסוד תשובה תשוב ה"א, ובסוד שובה ישראל עד

ה' אלקיה, אז יחסר מן מספר "יבשה" מספר כ"ו,

וישאר מספר "ארץ" (בניהו לרי"ח חט"ב)], ונהר

פניני הנשמה

קלקולם שבירת הלוחות גם עתה, והם אותם
שאמר עליהם הזוהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב
ע"ב):

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא י'ב קדשא
כריף הוא אורייתא לישראל, אבחין בין אינון בני
מהימנותא, ובין אינון חייביא דלאו אינון בני
מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובמה אבחין

ולאחר שנשתברו הלוחות אז נשאר התיקון הזה
לדור האחרון של משיח, עכת"ד, ובספר סוד
התיקון (דף ל:), כותב: דמו דאז נשתברו לוחות
ראשונות בסיבת הערב רב, כמו כן מה שהיה
הוא שיהיה, והערב רב הם אלו שלא נותנים
לישראל קדושים ללמוד תורת הסוד והמיוחד
לדור התיקון דור הגאולה, ורוצים להמשיך את

לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמתין - העוסקים בישובו של עולם כל חד אפיק להוציא זרעים שהם נשמות הישנות המתחדשות במלכות ונולדות ממנה, ואיבין - ופרות שהם נשמות חדשות הנולדות מן המלכות, ומפרש (דף פב ע"ב) כל חד לזניהו - שהם כמה מיני נשמות כל אחת למינה. אליון נשמתין דאתגזרו מבורסי יקריה - מהם אלו הנשמות של תלמידי חכמים שנחצבו מכסא הכבוד, עולם הבריאה ששם אור התורה, ואליון רוחין דאתגזרו ממלאכים - ומהם רוחות שנחצבו מעולם המלאכים, עולם היצירה, שמשם ענין קיום המצות, ומהם בעלי המצות, ואליון נפשין דאתגזרו מאופנים - ומהם הנפשות שנחצבו מעולם האופנים, עולם העשיה, והם עמי הארץ

אלהי"ם תדשא הארץ", לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמתין (דף פב ע"ב) כל חד לזניהו, אליון נשמתין דאתגזרו מבורסי יקריה, ואליון רוחין דאתגזרו ממלאכים, ואליון נפשין דאתגזרו מאופנים, כל חד אפיק לזניהו לכל חד בדקא יאות, "עץ פרי" דא תלמיד חכם, "עושה פרי" דא בת זוגיה, לכל חד בדקא יאות (כל חד אפיק לזניו) - כל אחד מוליד בנים וממשיך נשמות לפי מדרגת

פניני הנשמה

הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במן, כמו שנאמר אנחנו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החס"ד, כמו שנאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אנחנו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הכתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ובטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר.

לון. במן. כמה דאתמר אנחנו. וכל אינון דאשתכחו דאינון בני מהימנותא, רשים ליה קדשא בריך הוא, ברשימו דכתרא דחס"ד, כמה דאת אמר המיחלים לחסדו, ועל דא למען אנחנו. וכל אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, אעדי מנייהו כתרא עלאה דא. ומנא אכריז ואמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. ועם כל דא לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. תרגום לשון הקודש: רבי שמעון אמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל,

נשמתו, לְכָל אֶחָד כְּפִי מִינוּ (הַגֵּר"א וּשְׁע"ר וְכַסָּא מֶלֶךְ, וְעוֹד).

וְעוֹד עֵץ פְּרִי - וְעוֹד יֵשׁ לְדְרוֹשׁ "עֵץ פְּרִי" דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא - הוּא הָעֲמוּד הָאֲמְצְעִי, תַּפְאֶרֶת

הַנִּקְרָא עֵץ חַיִּים, עוֹשֶׂה פְּרִי דָא צִדִּיק - "עוֹשֶׂה פְּרִי" זֶה הִיסוּד הַמִּקְבֵּל הַשֹּׁפֵעַ מִהַתְּפָאֶרֶת, אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ דָּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל זֶרְעִין אֲתַבְּלִין בָּהּ - הִיא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁכָּל הַזֶּרְעִים נִכְלָלִים בָּהּ, וּמִמֶּשִׁיכָה שֹׁפֵעַ לָנוּ יִשְׂרָאֵל בְּנִיה. וְהֵכָא פְּקוּדָא דְפָרִיָה וּרְבִיָּה - וְכָאן נִרְמְזָת מִצּוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה לְמַעַבְד אַבִּין וְזֶרְעִין - לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזֶרְעִים, כְּלוֹמֵר לְהַמְשִׁיךְ נִשְׁמוֹת חַדָּשׁוֹת וְיִשְׁנוֹת, כִּי הָעוֹסֵק בְּפָרִיָּה וּרְבִיָּה לְהַכִּין גּוֹף לְנִשְׁמָה, אֵז גַּם הִיסוּד הָעֲלִיּוֹן מִכִּין נִשְׁמָה לְאוֹתוֹ הַגּוֹף וּמוֹסְרָה לְמַלְכוּת, כְּדִי שֶׁהִיא תִשְׁלַח אוֹתָהּ לְמַטָּה לְגוֹף שִׁינּוּלָה, וְאִם

לֹא עוֹסֵק בְּפָרִיָּה וּרְבִיָּה וְאִינוּ מִכִּין גּוֹף, אֵז הֵיכָן תִּכְנֵס הַנִּשְׁמָה, לְכִן הִיסוּד אִינוּ

מִתְעוֹרָר לִיחּוּד, וְאֵז נִהַר שֶׁהוּא הִיסוּד יַחְרַב וְיִבָּשׁ, וְהַשְּׂכִינָה נִשְׁאֶרֶת יְבֻשָּׁה, הִדָּא הוּא דְכֶתִיב - זָהוּ שְׁכֵנוֹב (יְשַׁעְיָה מֵה יח) לֹא תִהְיֶה - דְּאֲחִזָּר עַלְמָא לְתַהוּ וְכַהֵן, בְּרָאָה לְשִׁבְת יִצְרָה, פְּרוּשׁ, לֹא

בְּרָקָא יָאוּת (כָּל חַד אַפִּיק לִזְנוּי).

ד. הַת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוּלָּה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זוֹהַר

וְעוֹד "עֵץ פְּרִי" דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, "עוֹשֶׂה פְּרִי" דָּא צִדִּיק, "אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ" דָּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל זֶרְעִין אֲתַבְּלִין בָּהּ, וְהֵכָא פְּקוּדָא דְפָרִיָּה וּרְבִיָּה לְמַעַבְד אַבִּין וְזֶרְעִין, הִדָּא הוּא דְכֶתִיב (יְשַׁעְיָה מֵה יח) "לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁבְת יִצְרָה", וּמֵאֵן דְּאֲתַבְּטַל מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה, כְּאֵלוֹ אֲחִזָּר לְהֵיכָא אֶרֶץ יְבֻשָּׁה, וּמֵנַע בְּרַכָּאן מִיָּה,

לְתַהוּ וְשִׁמְמוֹן בְּרָא הַקַּב"ה אֶת הָעוֹלָם, כִּי אִם שְׁתַּהֲיָה מִיִּשְׁבֵּת בְּבִנְי אָדָם, עַל יְדֵי תוֹלְדוֹת שִׁיעָמִיד הָאָדָם תַּחֲתִיו, וּמֵאֵן דְּאֲתַבְּטַל מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה - וּמִי שֶׁמִּתְבְּטַל מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁאִינוּ רוֹצֶה לְהַעֲמִיד תוֹלְדוֹת, כְּאֵלוֹ אֲחִזָּר לְהֵיכָא אֶרֶץ יְבֻשָּׁה - כְּאֵלוֹ הִתְזַיר אֶת הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאֶת אֶרֶץ יְבֻשָּׁה, וּמֵנַע בְּרַכָּאן מִיָּה - וּמֵנַע אֶת הַבְּרֻכּוֹת מִן הַמַּלְכוּת, דִּהְיוּ שְׁגָרָם שְׁלֹא תִקְבֵּל שֹׁפֵעַ הַנִּשְׁמוֹת מִהִיסוּד. וְכִן הוּא שֶׁצִּירִיךְ לְקַיֵּם מִצְּוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַּתּוֹרָה, כְּלוֹמֵר, לְחַדֵּשׁ חִידוּשִׁים בַּתּוֹרָה, בְּנִים וּבָנוֹת, בְּנִים הֵם חִדּוּשֵׁי הַסּוּד, וּבָנוֹת הֵם חִדּוּשֵׁי הַנִּגְלָה,

(כִּן אִישׁ חֵי דְרוּשִׁים) וּמִחֵיב כָּל אֶחָד לְגַאּוֹל אֶת נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה הַשִּׁיכִים לְחַלְקֵי

פְּנִינֵי הַנִּשְׁמָה

שְׁטוּתָא הוּא נִסְבִּי לְגַרְמִיָּהּ, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ בְּנִי מִהֵימְנוּתָא. מֵה קְתִיב בְּהוּ. וְשִׁחְנוּ בְּרַחֲמִים אוּ דְכוּ

זוֹהַר: ... וְאִינוֹן דְּלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּנֵי מִהֵימְנוּתָא, מֵה קְתִיב בְּהוּ, (בְּמִדְבָּר יא) שְׁטוּ הָעָם וְלָקְטוּ. מֵאִי שְׁטוּ.

נשמתו שִׁנְפְּלוּ בְּשָׂבִי, וְאִם לֹא עוֹשֶׂה בֵּן
עָלָיו יוֹצֵאת בֵּת קוֹל מֵהָר חוֹרֵב וְאוֹמֶרֶת אוֹי
לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלֹבֶנָה שֶׁל תּוֹרָה, (הַחִיד"א,
חֲדָרֵי בֶטֶן - דְּרוֹשׁ שֶׁבֶת כֻּלָּה וּמִתֵּן תּוֹרָה, עֲמוּד רִכּוּן,

עיי"ש באורך ותר"ץ), כָּל

חֵד לְפָנִים דְּרָגִיָּה - כָּל
יְהוּדִי מְחִיב לְהוֹצִיא אֶת
חֲדוּשֵׁי תוֹרָתוֹ לְאוֹר כְּפִי
מִה שֶׁקִּבְּלָה נִשְׁמָתוֹ בְּהָר
סִינִי, מֵאֵן דְּפָגִים לְתַתָּא
פָּגִים לְעִילָא, לְאֶתֶר
דְּאַתְגָּזֵר נִשְׁמָתִיהָ.

וְעַתָּה מִשְׁמִיעֵנוּ רַבִּי
שְׁמַעוֹן סוּד גָּדוֹל, כָּל

חֵד לְפָנִים דְּרָגִיָּה - כָּל אָדָם וְאָדָם מִתְקַן
בְּמִצְוֹתָיו וּפּוֹגֵם בְּעוֹנוֹתָיו כְּפִי שׁוֹרְשׁוֹ
וּמִדְּרָגָתוֹ, כִּי מֵאֵן דְּפָגִים לְתַתָּא - מִי שְׁפּוֹגֵם

אֶת נִשְׁמָתוֹ לְמִטָּה, פָּגִים לְעִילָא - הוּא פּוֹגֵם
לְמַעַלָּה בְּשׁוֹרְשׁוֹ, כִּי פָגְמוּ מִגִּיעַ לְאֶתֶר
דְּאַתְגָּזֵר נִשְׁמָתִיהָ - לְמָקוֹם שֶׁנִּחְצְבָה
נִשְׁמָתוֹ מִשָּׁם, שֶׁהוּא שׁוֹרְשׁוֹ (הַגָּר"א וכו"מ). זֶהוּ

מִה שֶׁאָמַר ה"כסא

מֶלֶךְ, שֶׁכֶּמֶה שֶׁתִּלְמִיד
חֲכָם יוֹתֵר גָּדוֹל פּוֹגֵם
יוֹתֵר אִם לֹא רוֹצֵה לְלַמֵּד

זוֹהַר הַקְדוּשׁ, וְהוּא דְבָרֵי
רַבִּי חַיִּים ווִיטָאֵל מִשָּׁם

הָאֲר"י הַח"י (דַּעַת תְּבוּנָה
לר"י ח הַטו"ב), וְצִדִּיק יְסוֹד

עוֹלָם בַּעַל ה"פֶּלֶא
יוֹעֵץ, נִתֵּן עֲצָה לְכָל

יְהוּדִי בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, לְלַמֵּד וּלְקַרֵּא זוֹהַר
הַקְדוּשׁ, כִּי בְּזֶה נִחְשֵׁב לוֹ שֶׁמַּחֲדֵשׁ חֲדוּשִׁים
דְּאוּרֵייתָא, וְאִכְל מַעֵץ הַחַיִּים וְחֵי לְעוֹלָם.

כָּל חֵד לְפָנִים דְּרָגִיָּה, מֵאֵן
דְּפָגִים לְתַתָּא פָּגִים
לְעִילָא, לְאֶתֶר דְּאַתְגָּזֵר
נִשְׁמָתִיהָ.

וְעוֹד "עֵץ פָּרִי" דָּא
עֲמוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא,

פניני הנשמה

כְּמוֹ זֶה אוֹתֵם שְׁלֹא מֵאֲמִינִים בְּקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
לֹא רוֹצִים לְהַסְתַּפֵּל בְּדַרְכָּיו, וְהֵם רוֹצִים לְהַטְרִיחַ
אֶת עַצְמָם כָּל יוֹם אַחֵר מִזֶּזֶן יוֹם וְלִילָה, אוֹלֵי לֹא
יַעֲלֶה בִּידָם פֶּת לָחֶם. מִי גֵרֵם לָהֶם אֶת זֶה? מִשּׁוֹם
שְׂאִינָם בְּנֵי אֲמוּנָה. אֵף כֵּן, שְׁטוֹ וּלְקָטוֹ - שְׁטוֹ
בְּשִׁטּוֹת שֶׁל עַצְמָם, וְרוֹצִים לְהַטְרִיחַ עָלָיו. זֶהוּ
שִׁכְתוּב וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים. אַחֵר כָּל הַטְרָחָה הַזֹּאת לֹא
עָלָה בִּידֵיהֶם, אֲלָא שִׁכְתוּב וְהִיא טַעְמוֹ כְּטַעַם
לְשֹׁד הַשָּׁמֶן, וְלֹא יוֹתֵר. מִי גֵרֵם לָהֶם אֶת זֶה?
מִשּׁוֹם שְׁלֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, עַכ"ל הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ,
שֵׁם. - וְהֵם עַדִּין אוֹחֲזִים בְּשִׁטּוֹתָם, מִפְּנֵי שְׁלֹא
עֲמְדוֹ רִגְלֵיהֶם עַל הָר סִינִי כְּמוֹ שִׁכְתוּב בְּזוֹהַר
בְּהַעֲלֵתָךְ (דף קנב). וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲכִימִין עֲבָדֵי
דְּמִלְכָּא עֲלָא, אֵינּוֹן דְּקִימּוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי, לֹא
מִסְתַּפְּלִי אֲלָא בְּנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְּכִלָּא
אוּרֵייתָא מִמֶּשׁ וְכו' עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ. [וְנִכְתָּב בְּצִדּוֹ,
אֲמַר מַעֲתִיק: מִשְׁמַע אוֹתֵם שְׂאִינִם יוֹדְעִים סוּדוֹת
הַתּוֹרָה לֹא עֲמְדוּ עַל הָר סִינִי]. וְלִזְמַנָּא דְּאֵתִי,
זְמִינִין לְאַסְתַּפְּלָא בְּנִשְׁמָתָא דְּנִשְׁמָתָא דְּאוּרֵייתָא.

בְּמִדּוּכָה וְגו'. מֵאֵן אֲטַרַח (דף ס"ג ע"א) לֹון כָּל הָאִי.
אֲלָא דְּאֵינּוֹן לֹא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. כְּגוּנָא דָּא,
אֵינּוֹן דְּלֹא מְהִימְנִי בִּיה בְּקוֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, לֹא
בְּעָאן לְאַסְתַּפְּלָא בְּאַרְחוּי, וְאֵינּוֹן בְּעָאן לְאַטְרַחָא
גְּרַמְיִיהוּ כָּל יוֹמָא בְּתֵר מְזוּנָא, יִמְקָא וְלִילִי,
דְּלִמָּא לֹא סְלִיק בִּידֵיהֶם פֶּתָא דְּנִהְמָא. מֵאֵן גְּרִים
לֹון הָאִי. בְּגִין דְּלֹא אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. אוֹף
הָכָא, שְׁטוֹ הָעֵם וּלְקָטוֹ, שְׁטוֹ בְּשִׁטּוֹתָא דְּגְרַמְיִיהוּ,
וּבְעָאן לְאַטְרַחָא עָלֵיהּ, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, וְטַחְנוּ
בְּרַחֲמִים. בְּתֵר כָּל טְרַחָא דָּא, לֹא סְלִיק בִּידֵיהֶם,
אֲלָא דְּכִתִּיב וְהִיא טַעְמוֹ כְּטַעַם לְשֹׁד הַשָּׁמֶן. וְלֹא
יִתִּיר. מֵאֵן גְּרִים לֹון הָאִי, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ בְּנֵי
מְהִימְנוּתָא.

תִּרְגוּם לְשׁוֹן הַקְדוּשׁ: וְאוֹתֵם שְׁלֹא נִמְצְאוּ בְּנֵי
אֲמוּנָה, מִה כְּתוּב בְּהֵם? (בַּמִּדְבָּר יב) שְׁטוֹ הָעֵם
וּלְקָטוֹ. מִה זֶה שְׁטוֹ? שְׁטוֹת הָיוּ לּוֹקָחִים לְעַצְמָם,
מִשּׁוֹם שְׁלֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה. מִה כְּתוּב בְּהֵם?
וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים אוֹ דְּכוּ בְּמִדְכָּה וְגו'. מִי הַטְרִיחַ
אוֹתֵם לְכָל זֶה? אֲלָא שֶׁהֵם לֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה.

**"עוֹשֶׂה פְּרִי" דא צדיק, "אֲשֶׁר וָרָעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ" דא שְׂבִינְתָא,
דְּכָל וָרָעִין אֲתִבְלִילֵן בָּהּ, וְהָכָא פְּקוּדָא דְּפִרְיָה וְרִבְיָה לְמַעַבְדַּ אֲבִין
וְוָרָעִין.**

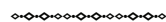
פניני הנשמה

כי אי אפשר לחזור בתשובה בלי לימוד תורת הסוד, והוא תיקון מיוחד לכל יהודי באשר הוא שם, ובפרט לתיקון הכללי תיקון הברית, כמו שכתב הקדוש המקובל רבי אליהו מני זי"ע בספרו קרנות צדיק (אות נג'): וז"ל: וירגיל ללימוד בקבלה שקריאת הקבלה היא תיקון לעון זה, ולכן נקראו המקובלים מחצדי חקלא על שם שכורתים כל הקליפות, ולימוד ספר הזוהר הוא בכלל תיקון זה. (יסוד יוסף) ובפרט לימוד תיקון מ"ח מהתיקונים שהוא טוב לאמרו באותו יום, (הנהגות יושר של מהר"י סרוק ז"ל). ונראה לי שגם בימי השובבים טוב לקרותו מדי יום ביום חוק ולא יעבור, עכ"ל.

וכן הוא פשוט מכל דברי הזוהר הקדוש, על מי שמונע עצמו מלימוד הזוהר הקדוש, ומתירש חס ושלום מלעסוק בלימוד הקדוש הזה, שגורם לכל האסונות בעולם, רח"ל, אם כן כיצד תועיל תשובתו אם עדיין נמצא בחורבנו, וכן הוא מפורש בתיקון זוהר (תיקון ל' דף ע"ג עמוד ב) וזה לשונו: 'נתיב תנינא... וכל חסדו כציץ השדה (ישעיהו פרק מ פסוק ו), כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין' וכו', 'ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. בהוא זימנא, ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב (תהלים פרק עח פסוק לט) לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגרמין, דיזיל מן עלמא, ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו י מינה' וכו'... דיראה ואהבה על מנת לקבל פרס, איהי של שפחה, ותחת שלש רגזה הארץ וגומר תחת עבד כי ימלוך, ושפחה כי תירש גברתה', עכ"ל.

וממשיך ואומר הגה"צ הרב פתיה זי"ע: ונראה לי בבאור פננתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

וזה לשון החכם הגאון מורינו הרב רבי יעקב צמח נר"ו [זי"ע] (בהקדמה לספרו רנו ליצקב): עוד נראה לי, כי גלוי חכמה זאת עתה בדורות גרועות, הוא כדי שיהיה לו מגן עתה לאחז בלכב שלם באבינו שבשמים, כי באותן הדורות, הרב היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים, ועתה רחוקים משרש העליון, כמו השמרים בתוך החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתנו בחכמה זאת הנפלאה והעמקה, ובפרט על דרך שכתב הרב זכרוננו לברכה, שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, כי בדור הזה מושל הזנות ומלשינות ולשון הרע ושנאה שבלב ונתפשטו הקלפות, באפן שמתביש האדם לנהג דברי חסידות, והשם יגן עלינו וימחל לעווננו, אמן פן יהי רצון, עד כאן לשונו.

[השמטה מעמוד ג'] ועל ידי לימודו בזוהר הקדוש יזכה תיכף לשוב בתשובה שלימה,

פניני הנשמה

וידע אחריתו מראשיתו, כי בראשית מחובר עם לעיני כל ישראל, יראו עינינו וישמח לבנו בגאולת נפשינו למען פדות השכינה הקדושה עטרה לראשינו בגאולה השלימה במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

על כן כל איש יאזור כגבר חלציו לבלתי ישקוט על שמריו, אלא יגביר חילו ויתן מעייניו בלימוד הקדוש הזה, ושב ורפא לו, אכי"ר.
וכאן מצורף ספר "זוהר לשבים" (ומובא בסוף הספר) בקיצור נמרץ, למען יתבונן האדם את תכליתו

